

“DEL CERCLE MÀGIC AL CERCLE VICIÓS”

GALERIA ANTONI PINYOL. REUS, TARRAGONA 2008

Del cercle màgic al cercle viciós. Raquel Medina

Des de ben petit Martí Rom manifestà una sensibilitat mironiana en els seus dibuixos i primers temptejos escultòrics, no era massa estrany tenint en compte que la seva infància va transcórrer, com la de Miró, a Mont-roig, població impregnada de l'esperit de l'artista. A aquest poderós influx mironià s'afegí el d'un altre amic també ben especial, en Joan Brossa, qui l'introduí en el món de la màgia i el joc de les idees i les paraules del qual Martí Rom possiblement ha extret la seva atracció envers la sorpresa i la paradoxa, tan sovint presents en la seva obra. Finalment, les seves experiències vitals, viatges i reflexions personals sobre l'existència o sobre l'art, i una afeció apassionada vers la manipulació de la matèria i l'objecte trobat, van acabar de configurar l'essència del seu univers creatiu que ha anat desenvolupant durant més de trenta anys. Martí Rom evoluciona, experimenta i explora noves vies (recordem l'etapa dels seus bronzes de factura classicista i contingut surreal) però roman sempre fidel als orígens a un mateix nucli substancial que identifica la seva mitologia personal. Una mitologia oberta, lliure i plural que compren diferents llenguatges que conrea simultàniament i que trobem representats en aquesta exposició. L'esperit primitivista, arrelat a la terra inspira un d'aquests camins, el que segueix amb més freqüència i regularitat dotat d'un ingenuisme fresc i espontani d'expressivitat molt vivaç que es fonamenta en l'establiment d'heteròclites relacions entre materials i objectes diversos que l'artista manipula en un joc intuïtiu del que sorgeixen personatges al·legòrics (antropomòrfics o animals) de simbologia senzilla i directa (Bou de Tassili, Petit ocell volant, Conformista...) En ocasions alguns d'aquests personatges assoleixen una elaboració tècnica o conceptual més acurada tot donant lloc a obres especialment destacables i prou ambicioses que sobresurten sobre la resta (Equilibri inestable= mentre d'altres posen l'accent en l'aspecte d'expressivitat anímica, més íntim o vivencial, amb títols ben clarificadors en aquest sentit i amb una forta càrrega d'emotivitat com les que expressen la idea de les dues cares, la real i la fingida, o la que l'esser humà es veu obligat a mostrar i la que ha d'ocultar o dissimular (L'home plora d'amagat). D'altres obres, substancialment diferents en el seu plantejament i abast (Suleymaniye, Laberint) responen a un discurs molt més dens i conceptual que sense arribar a l'hermetisme, no és tan explícit en la seva significació, la qual és molt més sintètica, metafòrica i rica en continguts. Acostumen a ser obres de gran solidesa, de intrínseca monumentalitat i acusada sobrietat que comporten un treball més reflexiu i d'estructura i realització més complexa, generalment en ferro però que no exclou altres materials. Aquestes variables d'una mateixa producció posen de manifest l'ampli bagatge, la pluralitat de recursos, i sobretot la sinceritat creativa de l'artista ja que cada obra no és el resultat d'un "estil" més o menys definit que es mimetitzava constantment sinó que constitueix el reflex franc i directe d'un moment mental o anímic concret en el que conflueixen reflexió, sentiments i intuïció junt a tots els seus neguits personals i creatius en un ordre de prioritats i d'intensitats divers en cada una de les propostes.